చంద్రుళ్లో కుందేలు

- మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

10

కోపంగా వెళ్ళిపోయిన నీలూ మరుసటి రోజు తిరిగి వచ్చేసరికి తమ మధ్య జరిగిన వాదోపవాదాలు మర్చిపోయి ఆనందంగా మాట్లాడింది రజని. అప్పటికే రాసి కవర్లో పెట్టి అంటించిన ఉత్తరాన్ని నీలూ చేతిలో పెడుతూ "సాధ్యమైనంత త్వరగా శ్రీకాంత్ కి ఇచ్చెయ్యి" అంది.

సరేనన్నట్టు తలూపి రజని ఇచ్చిన ఉత్తరం తీసుకెళ్ళింది నీలూ.

ఇంటికొచ్చి కళ్ళ ముందు తిరుగుతున్న శ్రీకాంత్ ని చూస్తుంటే ముందున్న ధైర్యం నెమ్మదిగా సడలిపోతున్నట్టు అనిపించింది నీలూకి. అన్నయ్య ఎదుటపడి ఉత్తరం విషయం చెప్పాలంటే భయంగా అనిపించింది. రజని ఉత్తరం వెనుక తన ప్రోత్సాహం ఉందని అనుకుంటాడేమోనన్న ఊహకి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. రాత్రంతా ఉత్తరం ఆలోచనలతో నిద్ర పట్టలేదు.

తెల్లవారి ఉదయం తన గదిలో కాఫీ తాగుతూ రెండు అరల నిండుగా ఉన్న టేప్ రికార్డర్ కేసెట్లు అన్నీ బల్ల మీద పరిచి వాటిని సర్దే కార్యక్రమంలో లీనమైపోయి ఉన్న శ్రీకాంత్ దగ్గరికి వెళ్ళి కూర్చుంది నీలూ.

ఒక అయిదు నిమిషాలు గడిచేసరికి ఎప్పుడూ ఏదోకటి మాట్లాడుతూ ఉండే చెల్లెలు పరధ్యానంగా ఉండటం గమనించి "ఏంటీ సంగతి? సరైన ఎంసెట్ ర్యాంక్ రాదని భయపడుతున్నావా? నీ మీద మరీ అంత పెద్ద ఆశలు ఎవరూ పెట్టుకోలేదులే. రిలాక్స్ అయిపో" నవ్వుతూ నీలూ తలమీద మొట్టాడు శ్రీకాంత్.

"అదేం కాదులే అన్నయ్యా.." అని ఆగిపోయింది నీలూ.

"కొంపదీసి ఇంటరు సబ్జెక్ట్స్ గట్టెక్కడం కష్టమా?" నీలూ మొహంలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

"ఇప్పటివరకూ నేనెప్పుడైనా ఫెయిల్ అయ్యానా?" రోషంగా ఎదురు ప్రశ్న వేసింది నీలూ.

"అదీ నిజమే. ర్యాంకులు అంటే కష్టం కానీ ఎప్పుడైనా పాస్ గ్యారెంటీ" నవ్వాడు.

మాటలతో పాటు నవ్వు కూడా లేకపోవడంతో నీలూ పక్కన కూర్చుని "ఏమైంది నీలమ్మా.. ఎవరైనా ఏమన్నా అన్నారా?" భుజం మీద చెయ్యి వేసి అనునయంగా అడిగాడు.

నీలూ నోరు విప్పలేదు కానీ కళ్ళల్లోంచి కన్నీటిధారలు కారిపోతున్నాయి. ఉన్నట్టుండి ఏడుస్తున్న చెల్లెలిని చూసి కాస్త కంగారుపడిన శ్రీకాంత్ నీలూని సముదాయిస్తూ విషయం ఏమిటని అడిగాడు.

"నేను చెయ్యనన్నా రజని నా మాట వినిపించుకోకుండా బలవంతపెట్టింది అన్నయ్యా.." వెక్కుతూ చెప్పింది నీలూ.

"ఏ విషయమైనా నేను చూసుకుంటానుగా. నువ్వు భయపడకుండా ఏమి జరిగిందో వివరంగా చెప్పు" మెత్తగా అడిగాడు శ్రీకాంత్.

ఉత్తరం తీసి శ్రీకాంత్ చేతికిస్తూ "నీకిది ఇమ్మని రజని బలవంతం చేసింది" అంది.

కవరు చింపి ఉత్తరం బయటకి తీసి చదివాక రెండు నిమిషాల్లోనే విషయమంతా అర్థమైంది శ్రీకాంత్ కి.

"నామీద కోపం వచ్చిందా అన్నయ్యా?" ఏడుపు మొహంతో అడుగుతున్న చెల్లెలికేసి చూసి నవ్వాడు.

"ఛఛా.. నీ మీద నాకెప్పుడూ కోపం రాదు. ఇంకెప్పుడూ అలాంటి భయాలు పెట్టుకోకు" ఆప్యాయంగా చెప్పాడు.

"ఇప్పుడు రజనికి ఏం చెప్పాలి నేను?" అడిగింది నీలూ.

"నువ్వేం చెప్పక్కర్లేదు. మనింటికి వస్తూనే ఉంటుందిగా. ఈసారి వచ్చినప్పుడు నా దగ్గరికి తీసుకురా. నేనే మాట్లాడతాను. నువ్వు మాత్రం ఇంక ఈ సంగతి మర్చిపోయి ప్రశాంతంగా ఉండు" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

అన్నయ్య ఇచ్చిన భరోసాకి నీలూ మనసు తేలిక పడింది.

ఆ రోజు సాయంకాలమే రజని నీలూ ఇంటికి వచ్చింది.

"మీ అన్నయ్యకి ఉత్తరం ఎప్పుడు ఇద్దామనుకుంటున్నావు?" అని అడిగింది.

"ఉత్తరం ఇచ్చేశాను. నీతో మాట్లాడాలని అన్నాడు. వెళ్ళి చెప్పనా నువ్వు వచ్చావని?" అంది నీలూ.

నీలూ సరదాకి అంటోందనుకుని రజని నవ్వింది.

"ఉండు. వెళ్ళి అన్నయ్యకి చెప్పి వస్తాను" అంటూ వెళ్ళిన నీలూని చూసి ఆశ్చర్యపోయినా శ్రీకాంత్ తనతో మాట్లాడబోతున్నాడని సంబరపడింది రజని.

ముగ్గురూ ఇంటి వెనక పెరట్లో అరుగుల మీద కూర్చున్నారు.

"నీలూ.. ఇందాకేదో చేస్తానన్నావుగా. ఏంటది?" చెల్లిని అడిగాడు శ్రీకాంత్.

"నిమ్మకాయ షర్బత్ అన్నయ్యా.."

"నువ్వెళ్ళి అందరికీ షర్బత్ చేసి పట్టుకురా" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"చిటికెలో చేసి తెస్తాను" ఉత్సాహంగా ఇంట్లోకి వెళ్ళింది నీలూ.

అయిదు నిమిషాల్లో మూడు షర్బత్ గ్లాసులతో తిరిగి వచ్చింది నీలూ.

అన్నయ్య మొహం ప్రసన్నంగానే ఉంది కానీ రజని ముఖంలో ముందున్న ఉత్సాహం లేదనిపించింది.

ఏమీ మాట్లాడకుండా నేలచూపులు చూస్తూ షర్బత్ తాగుతోంది రజని.

తనకిచ్చిన గ్లాసు తీసుకుని అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు శ్రీకాంత్.

నీలూ ఏదో మాట్లాడబోతుండగానే "ఇవాళ అమ్మ త్వరగా వచ్చేయమంది. రాత్రికి మేము ఊరెళుతున్నాం" అని చెప్పి జవాబు కోసం చూడకుండా చివాలున లేచి వెళ్ళిపోయింది రజని.

సాయంకాలం కాస్త చల్లబడ్డాక పెరట్లో మల్లెపందిరి చుట్టూ తిరుగుతూ మల్లెమొగ్గలు కోస్తోంది మేఘ. ఇంట్లోంచి ఫోన్ రింగ్ అయిన శబ్దం విని రెండు రోజుల నుంచీ ఫోన్ మోగిన ప్రతీసారీ అనుకుంటున్నట్టే కిరణ్ గానీ చేశాడేమో అనుకుంటూ ఇంట్లోకి పరుగు తీసింది.

"హలో.."

"ఏంటీ.. పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చావా?" కిరణ్ నవ్వు వినిపించింది అవతలి నుంచి.

"ఊ.. పెరట్లో ఉన్నా. ఎప్పుడు ఫోన్ చేస్తావా అని ఎదురుచూస్తున్నాను."

"ఎందుకు ఎదురుచూడ్డం?"

"ఎందుకంటే... అదే.. మీరిద్దరే అంత దూరం వెళ్ళారు. ఎలా ఉన్నారో ఏంటో తెలుసుకోవాలిగా!"

"మేమేమన్నా స్కూలుపిల్లలమా తప్పిపోడానికి?" నవ్వాడు కిరణ్.

"ఇప్పుడు బెంగళూరునుంచేనా మాట్లాడేది? ఎలా రాసారు ఎంట్రన్స్ టెస్ట్?"

"బానే రాశాం. ఎంసెట్ కన్నా ఈజీగా ఉంది."

"ఇంటికి ఎప్పుడు వస్తున్నారు?"

"ఇంకా తెలీదు. సరదాగా ఒక నాలుగు రోజులు బెంగళూరు, మైసూరు తిరుగుదాం అంటున్నాడు ప్రదీప్. వెళ్ళమంటావా?"

"మీకు వెళ్ళాలనిపిస్తే వెళ్ళండి. నన్ను అడగడం ఎందుకు?"

"అయితే అలాగే తిరిగేసి వస్తాంలే. మేమిద్దరమే కాదు ఇంకా వేరే ఫ్రెండ్స్ కూడా ఉన్నారు. అందరం కలిసి ప్లాన్ చేస్తున్నాం."

"జాగ్రత్త మరి. ఇంటికొచ్చాక ఫోన్ చెయ్యి. నేను ఎదురుచూస్తూ ఉంటాను."

"అంటే ఇప్పుడు మాట్లాడను. ఫోన్ పెట్టేయ్ అనా?"

"ఎస్టీడీ కాల్ కదా.. ఇప్పటికే చాలా బిల్లు అయ్యుంటుంది. నువ్వు ఊరునుంచి వచ్చాక తీరిగ్గా మాట్లాడుకుందాంలే."

"సరే అయితే ఉంటాను మరి. టేక్ కేర్"

"హేవ్ ఎ నైస్ ట్రిప్!" నవ్వుతూ చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసింది మేఘ.

మరొక నాలుగు రోజులు గడిచాక ఒక మధ్యాహ్నం పూట తీరిగ్గా పడుకుని చందమామ చదువుకుంటోంది మేఘ. వాళ్ళమ్మ గారొచ్చి పక్కనే కూర్చుని "కాసేపు ఆ చందమామ పక్కన పెట్టు. నీతో మాట్లాడాలి" అన్నారు.

చేతిలో ఉన్న పుస్తకం పక్కన పెట్టేసి వచ్చి ఒళ్ళో పడుకుని "చెప్పమ్మా" అంది మేఘ.

"మన బంధువుల్లో, చుట్టూ చూస్తున్న సమాజంలో ఆడపిల్లలకి పెద్దగా చదువు అక్కర్లేదనుకునేవారు, ఎలాగూ కట్నాలిచ్చి పంపక తప్పదు కాబట్టి వాళ్ళ చదువులకి డబ్బు ఖర్చుపెట్టడం దండగమారి పని అనుకునేవాళ్ళే ఎక్కువ. ఆడపిల్లల్ని ప్రతీదాన్లో కట్టడి చేస్తూ అదుపాజ్ఞల్లో పెంచాలని సుద్దులు చెప్పేవాళ్ళు చుట్టూ ఎంతమందున్నా వాళ్ళని లెక్కచెయ్యకుండా నాన్నగారు నీకింత స్వేచ్ఛనిచ్చి మన తాహతుకి మించిన చదువులు చెప్పిస్తున్నారంటే ఆయనకి నీ మీద ఎంత ప్రేముందో, ప్రేమకి మించి ఎంత నమ్మకం ఉందో ఆలోచించావా ఎప్పుడైనా?" మేఘ ముఖంలోకి చూస్తూ అడిగారు వాళ్ళమ్మ గారు.

ఉన్నట్టుండి ఇలాంటి ప్రస్తావన ఎందుకు తెచ్చారో అర్థంకాని మేఘ అయోమయంగా చూసింది.

"అందరు తల్లిదండ్రుల్లాగా నీ తోటివాళ్ళతో స్నేహం గురించి మేమెప్పుడూ నీకు పరిధులు, పరిమితులు గీయలేదు. ఎందుకంటే నీ హద్దులు గుర్తెరిగి ప్రవర్తించేంత బాధ్యత, తెలివి నీకున్నాయని మా నమ్మకం. మా ఆలోచన సరైనదేనంటావా?" అని అడుగుతున్న అమ్మ ముఖంలో గంభీరత చూసి మేఘ ముఖం చిన్నబోయింది.

ఆవిడ ఒళ్ళోంచి లేచి ఎదురుగ్గా కూర్చుని రెండు చేతులూ గట్టిగా పట్టుకుని "ఎందుకమ్మా ఇలా మాట్లాడుతున్నావు? ఇప్పుడు నా వల్లేమైనా తప్పు జరిగిందా?" బేలగా అడిగింది.

"నిన్న సాయంకాలం రజని వాళ్ళ నాన్నగారు ఫోను చేసి నీలూ వాళ్ళ నాన్నగారిని, మీ నాన్నగారినీ ముఖ్యంగా మాట్లాడే పనుందని పిలిపించారు. నీలూ, మేఘలకి ఎవరో మగపిల్లలు స్నేహితులున్నారట. వారిలో ఒక అబ్బాయితో మేఘకి ప్రేమ వ్యవహారం ఉందట. ఆ అబ్బాయిల ఫోటోలు దాచమని మేఘ మా రజనికి ఇచ్చిందట. మేము ఆ ఫోటోలు చూసి ఏమిటని గట్టిగా అడిగేసరికి అసలు విషయం మొత్తం బయటపెట్టింది రజని. మా అమ్మాయి బతిమాలినా వినకుండా బలవంతంగా ఈ వ్యవహారంలోకి లాగి ఇబ్బంది పెడుతున్నారని ఒకటే ఏడుపు. మొదటినుంచీ ఆడపిల్లల్ని హద్దుల్లో పెంచడం మా ఇంటి పద్ధతి. మీ అమ్మాయిని చూసీ చూడనట్టు ఉండదల్చుకుంటే మీ ఇష్టం కానీ మా పిల్ల జోలికి రాకుండా ఉండమని మాత్రం గట్టిగా చెప్పండి. ఏదో ఒకేచోట చదువుకుంటున్నారని కాస్త స్నేహంగా ఉన్న నేరానికి మా అమ్మాయిని ఇలాంటివాటిల్లోకి లాగితే చూస్తూ ఊరుకోము అని చెప్పి ఫోటోల కవరు మీ నాన్నగారి చేతికిచ్చారు."

జరిగిందంతా విన్న మేఘ నివ్వెరపోయి తల్లి ఒళ్ళో తల దాచుకుని భోరున ఏడవడం మొదలుపెట్టింది. ఎంతసేపటికీ ఏడుపు తీవ్రత తగ్గకపోవడంతో మేఘ వాళ్ళమ్మ గారు ఊరడించే ప్రయత్నం చేసారు.

"ఆ ఫోటోలకి, నాకూ ఏమీ సంబంధం లేదమ్మా. మాకు సెలవులిచ్చిన రోజున వాళ్ళు మా ఫ్రెండ్స్ అందరికీ ఫోటోలు చూపించారు. వాళ్ళు ట్రెయిన్ కి టైం అయిందని వెళ్ళిపోతుంటే రజని ఇంకా చూస్తూ ఉందని హడావుడిగా వదిలేసి వెళ్ళిపోయారు" వెక్కుతూ చెప్పింది మేఘ.

"రజని ప్రత్యేకంగా నీ గురించే ఎందుకు చెప్పింది? ఆ అబ్బాయిల వల్ల ఏదైనా సమస్యా? మీరు తెలిసీ తెలియనితనంతో గోరంతలు కొండంతలు చేసుకుంటారు. ఇప్పుడు చూసావా విషయం ఎంత పెద్దదయిందో, నీ గురించి వేరే ఎవరో బయటివాళ్ళు అలా మాట్లాడుతుంటే నాన్నగారి మనసు ఎంత కష్టపడి ఉంటుందో ఆలోచించు. అయినా ఆయన నిన్ను ఒక్కమాట కూడా అడగలేదు. అసలేం జరిగిందో ఏమీ దాచకుండా చెప్పు మేఘా" బుజ్జగిస్తూ అడిగారు వాళ్ళమ్మ గారు.

"నావల్లే మీరింత బాధపడాల్సి వచ్చింది. సారీ అమ్మా.. నేను కావాలని ఏ తప్పూ చెయ్యలేదమ్మా. సారీ అమ్మా" పదే పదే అవే మాటలు చెప్తూ ఏడుస్తూనే ఉంది మేఘ.

"కొన్ని నెలల క్రితం కిరణ్ నన్ను ఇష్టపడుతున్నానని చెప్తే నేను కాదన్నాను. ఆ తర్వాత అతను మళ్ళీ ఆ ప్రస్తావన తీసుకురాలేదు. నన్నేమీ ఇబ్బంది పెట్టలేదు. అందరం స్నేహితుల్లాగా ఉన్నామంతే. అందరూ కలిసి బయటికి వెళదాం అన్నప్పుడు కూడా నేను రాననే చెప్పాను" ఏడుస్తూనే చెప్పింది మేఘ.

"ప్రేమలు, పెళ్ళిళ్ళు లాంటివి మీ వయసుకి అక్కర్లేని ఆలోచనలు. ఇప్పుడు ఇలాంటి వాటి మీదకి మీ దృష్టి వెళితే మీ భవిష్యత్తుని మీరే నాశనం చేసుకున్నవారవుతారు. మీకింత స్వేచ్ఛనిచ్చి ఇంతింత ఖర్చు పెట్టి చదువులు చెప్పించినందుకు మమ్మల్నీ, మా పెంపకాన్నీ నలుగురూ నానామాటలంటారు. నిన్నేదో బాధపెట్టాలని నేనిలా మాట్లాడటం లేదు మేఘా.. నీకు ఇసుమంత కష్టం కలిగినా నీ కన్నా వంద రెట్లు ఎక్కువ బాధ కలుగుతుంది మాకు. మా బాధంతా నీ గురించీ, నీ భవిష్యత్తు గురించేనని నీకు అర్థం అవుతుందనుకుంటాను. ఆలోచించి చూడు" చెప్పాల్సినవన్నీ చాలాసేపు వివరంగా చెప్పాక మేఘని ఒంటరిగా వదిలి అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయారు మేఘ వాళ్ళమ్మ గారు.

ఒక్కసారిగా ఉప్పెనలా మీదొచ్చి పడిన ఇబ్బందికర పరిస్థితిలో అపరాధభావంతో ఉక్కిరిబిక్కిరయింది మేఘ.

'రజని ఎందుకిలా చేసింది? నీలూ వాళ్ళింట్లో కూడా ఇదే పరిస్థితి ఉండి ఉంటుందా? చిన్నప్పటినుంచీ తనను చూస్తున్న వాళ్ళందరూ ఇప్పుడు ఈ సంగతి విన్నాక నా గురించి ఏమనుకుంటారు? నీలూని ఏమంటున్నారో? నాన్నగారి ముఖం ఎలా చూడగలను? ఎందుకిలా జరిగింది.. తప్పంతా నాదే.. కిరణ్ ఉత్తరం చూడగానే తనతో మాట్లాడటం పూర్తిగా మానేయవలసింది. చాలా పెద్ద తప్పే చేశాను. వెనక్కి తీసుకోలేనంత తప్పు జరిగిపోయింది. ఒకే ఒక్క సంఘటనతో ఇన్నేళ్ళుగా నా మీద అమ్మానాన్నలు ఉంచిన నమ్మకం వమ్మైపోయింది. ఇప్పుడు నేనేం సంజాయిషీ చెప్పినా ఉపయోగం లేదు. జన్మలో నన్నింక నమ్మరేమో...'

మేఘ ఆలోచనలు రకరకాలుగా పోతున్నాయి. వాటి తీవ్రతతో పాటు దుఃఖం పెరుగుతోంది. ఎంతసేపు ఏడ్చిందో ఏడుస్తూనే అలసిపోయి నిద్రపోయింది.

ట్రింగ్ ట్రింగ్ మని బిగ్గరగా మోగిన ఫోన్ శబ్దానికి మేఘకి మెలకువ వచ్చింది. ఒక్క క్షణం ఉదయమో, సాయంత్రమో అర్థం కాలేదు. గడియారం వైపు చూస్తే ఆరున్నర అయింది. నొప్పిగా ఉన్న కళ్ళు మధ్యాహ్నం జరిగిందంతా గుర్తు చేశాయి. అమ్మ బయట ఎక్కడో పనిలో ఉన్నట్టుంది అనుకుంటూ లేచి వెళ్ళి ఇంకా మోగుతూనే ఉన్న ఫోన్ ఎత్తింది.

“హలో..”

కిరణ్ గొంతు విన్న మేఘకి మాట పెగల్లేదు.

“హలో.. హలో..”

“హలో..”

“హే మేఘా.. ఎలా ఉన్నావ్? మధ్యాహ్నమే వచ్చాను బెంగళూరు నుంచి.”

“నాకు నీతో మాట్లాడటం ఇష్టం లేదు. ఇంకెప్పుడూ నాకు ఫోన్ చెయ్యొద్దు” మేఘ గొంతులో వినిపించిన కోపం కిరణ్ ని ఆశ్చర్యపరిచింది.

“ఏమైంది మేఘా? ఆర్యూ ఆల్ రైట్? ఎవరైనా ఏమన్నా అన్నారా? ఏదయినా సమస్యా?” ఆదుర్దాగా అడిగాడు కిరణ్.

“ఏమీ అవ్వలేదు. ఏ సమస్యా లేదు” ఆవేశంగా చెప్పింది మేఘ.

“ఏం జరిగిందో నాతో చెప్పు మేఘా.. ఇప్పుడు చెప్పలేకపోతే పోనీ నేను మళ్ళీ మాట్లాడనా..”

కిరణ్ మాటల్ని మధ్యలోనే తుంచేస్తూ “ఇంకెప్పుడూ నాతో మాట్లాడటానికి ప్రయత్నించకు. నాకు ఫోన్ చెయ్యొద్దు. నీతో మాట్లాడ్డం నాకిష్టం లేదు. నన్ను వదిలేయ్. జస్ట్ లీవ్ మీ అలోన్!” గట్టిగా అరిచేసి ఫోన్ పెట్టేసింది. ఆవేశంతో పాటు దుఃఖం కూడా పొంగుకొచ్చింది మేఘకి.

ఎంత ఆలోచించినా తన సమస్యకి అన్నిరకాలుగా కిరణే కేంద్రబిందువులా కనిపిస్తున్నాడు. కిరణ్ తో స్నేహాన్ని వదిలించుకోవడం ఒక్కటే పరిష్కారంగా కనిపిస్తోంది. ఇన్ని అనర్థాలకూ ఈ స్నేహమే కారణం. ఎప్పుడూ లేనిది అమ్మానాన్నల ముందు దోషిలా నిలబడాల్సి వచ్చింది. ఇంకెప్పుడూ కిరణ్ తో మాట్లాడకూడదు. ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ పట్టుదల సడలిపోకుండా చూసుకోవాలి.

ఇలాంటి ఆలోచనల్లో ఉన్న మేఘకి ఫోన్ మోగినప్పుడల్లా భయంగా ఉంది. కిరణ్ ఫోను చేస్తే ఎలాంటి పరుషమైన మాటలు మాట్లాడాలి అని తనలో తనే పదే పదే వల్లెవేసుకుంటోంది. కానీ కిరణ్ మళ్ళీ ఫోను చెయ్యలేదు.

మరుసటి రోజు సాయంకాలం ఫోను మోగితే బెదిరిపోతూనే తీసింది మేఘ.

“హలో”

సునంద గొంతు వినగానే ప్రాణం లేచి వచ్చింది మేఘకి.

“హలో సునందక్కా.. ఎలా ఉన్నావు? సర్ప్రైజ్.. నువ్వు ఫోన్ చేస్తావనుకోలేదు” ఉత్సాహంగా అంది మేఘ.

"కిరణ్ మాట్లాడాడు. తన మీద కోపంగా అరిచావట. ఇంకెప్పుడూ మాట్లాడను అన్నావట. ఎందుకో ఏమిటో తెలియక నీకేమైనా సమస్య వచ్చిందేమో అని తను చాలా వర్రీ అవుతున్నాడు. అలా మాట్లాడి తనని కంగారుపెట్టడం ఏమన్నా బాగుందా? అసలేం జరిగిందో చెప్పు" సూటిగా విషయానికొచ్చేసింది సునంద.

కిరణ్ ప్రస్తావన రావడంతోటే "మళ్ళీ చెప్పేదేమీ లేదు. నాకు తనతో మాట్లాడటం ఇష్టం లేదు. ఇంకెప్పుడూ కాల్ చెయ్యొద్దని అన్నాను" ఆవేశంగా చెప్పింది మేఘ.

"అదే ఎందుకని అడుగుతున్నా నేను. కిరణ్ వల్ల ఏమైనా తప్పు జరిగిందా? ఇంట్లో ఏదైనా సమస్యా?"

"నాకు ఏ సమస్యా లేదు. నాకిష్టం లేదు, నేను మాట్లాడను అంతే!" మొండిగా చెప్పింది మేఘ.

"ఇన్నాళ్ళూ మనందరం స్నేహంగా ఉండి ఇలా కారణం చెప్పకుండా అర్థాంతరంగా పో అంటే దారుణం మేఘా.. ఎదుటి మనిషి గురించి కాస్తైనా ఆలోచన ఉండొద్దా చెప్పు."

"ఈ విషయం గురించైతే ఇంకేం చెప్పొద్దక్కా.. నువ్వేం చెప్పినా నేను కిరణ్ తో మాట్లాడను. వేరే ఏమన్నా మాట్లాడేట్టయితే మాట్లాడు."

"పరిస్థితుల్నీ, మనుషుల్నీ అర్థం చేసుకోగలిగే విజ్ఞత ఉందనుకున్నాను మేఘా నీకు. ఇంత నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తిస్తావనుకోలేదు. కిరణ్ తో అయితే ఏంటీ నాతో అయితే ఏంటీ స్నేహానికి విలువ లేనప్పుడు" సునంద గొంతులో బాధ వినపడింది.

"నీకిష్టం లేకపోతే మాట్లాడకు. మానెయ్. నాకెవరూ అక్కర్లేదు" దురుసుగా అంది మేఘ.

"సరే అయితే.. మరోసారి నీకు ఫోన్ చేసి ఇబ్బంది పెట్టను. ఉంటాను" ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చేసింది సునంద.

"ఇంకెప్పుడూ నాతో మాట్లాడకు. నన్ను వదిలేయ్.. లీవ్ మీ అలోన్!"

నిద్రలోంచి దిగ్గున లేచి కూర్చుంది మేఘ.

అరుపులు కలలోవే అయినా కన్నీళ్ళతో తడిసిన చెంపలు నిజంలాంటి అనుభవాన్ని తలపించాయి. ఒక్క క్షణం తనెక్కడుందో అర్థం కాలేదు. చుట్టూ చూసింది. గది బయట నుంచి పూజ కేరింతలు, నీలూ మాటలు లీలగా వినపడుతున్నాయి.

లేచి వెళ్ళి చల్లటి నీళ్ళతో మొహం కడుక్కుని అద్దంలోకి చూస్తే ఓ క్షణం అక్కడ కలలోని పదహారేళ్ళ మేఘ రూపం కదలాడింది.

రెండు నిమిషాలు స్థిమితంగా కూర్చుని అప్పుడప్పుడూ ఇలా గతంలోంచి కలల రూపంలో తరుముకొచ్చి కలవరపెట్టే జ్ఞాపకాలని విదిలించుకుని తన గదిలోంచి బయటికి నడిచింది మేఘ.

డైనింగ్ హాల్లో ఉన్నారందరూ. నీలూ పూజకి టిఫిన్ తినిపిస్తుంటే, పక్కనే కాఫీ తాగుతూ పేపర్ చూస్తూ కూర్చున్నాడు శరత్. ఆ అందమైన దృశ్యం చూడగానే మనసు తేలికపడి హాయిగా అనిపించింది మేఘకి.

"అప్పుడే నిద్ర లేచావేంటి? ఇంకాసేపు పడుకోవచ్చుగా" అంది నీలూ.

"ఇంక నిద్ర పట్టదులే" మేఘ కూడా డైనింగ్ టేబుల్ కుర్చీ ఒకటి లాక్కుని వాళ్ళతో కూర్చుంది.

"నేను త్రీ డేస్ స్కూలుకి వెళ్ళక్కర్లేదు కదా అమ్మా" చేతి వేళ్ళు లెక్కపెట్టుకుంటూ అడిగింది పూజ.

"ఆహా.. త్రీ డేస్ సరిపోతాయా.. పది రోజులు మానేయరాదూ?" వెటకారంగా అంది నీలూ.

"మా అనిత మిస్ ఒప్పుకోదు అమ్మా" దిగులుగా చెప్పింది పూజ.

"అంటే ఒప్పుకుంటే స్కూలు మానేసి ఊర్లు తిరుగుదామనేగా.. అసలు దీనికి ఆ పల్లెటూర్లో ఎలా పొద్దుపోతుందో అర్థం కాదు అక్కడికంటే చాలు క్షణాల్లో రెడీ అయిపోతుంది" కినుకగా అంది నీలూ.

"'జననీ జన్మభూమిశ్చ స్వర్గాదపి గరీయసి' అన్నారుగా. నా బంగారుతల్లి అక్షరాలా పాటించేస్తోంది" పూజ తల నిమురుతూ అన్నాడు శరత్.

"ఆ మాటకొస్తే అది పుట్టింది విజయవాడలో కాబట్టి ఈ ఊరే జన్మభూమి అయినట్టు లెక్క" మూతి ముడిచింది నీలూ.

"ఇంతకీ ఏమిటీ జన్మభూమి యుద్ధం?" వాళ్ళ చర్చ చూసి నవ్వుతూ అడిగింది మేఘ.

"మా అత్తగారి ఊర్లో కొత్తగా రామాలయం కట్టారు. ఆ గుడికి స్థలం మా మావయ్య గారే ఇచ్చి దగ్గరుండి మరీ కట్టించారు. రేపు ఉదయం ఆ గుళ్ళో ధ్వజస్థంభం, విగ్రహప్రతిష్ట జరుపుతున్నారు. దానికి ఇంటి ఆడపిల్లలు తప్పనిసరిగా ఉండి తీరాలని చెప్పారు" నీలూ చెప్తోంది.

"నేనూ, విజితక్కా స్పెషల్ గా రావాలని నాన్నమ్మ చెప్పింది" మధ్యలో అందుకుని ఉత్సాహంగా చెప్పింది పూజ.

"విన్నావుగా.. రేపు ఊరెళ్ళేదానికి ఇప్పటినుంచే ఎంత సంబరమో చూడు అమ్మాయి గారికి. మా ఆడపడుచు వాళ్ళమ్మాయి విజిత ఇక్కడే విజయవాడలో ఇంటర్ చదువుతుందని చెప్పానుగా. తనని కూడా ఊరికి తీసుకెళ్ళాలి" పూర్తిగా చెప్పింది నీలూ.

"అయితే ఫ్యామిలీ ట్రిప్ అన్నమాట. నువ్వూ వెళ్ళాలిగా?" అడిగింది మేఘ.

"మామూలుగా అయితే వెళ్ళేదాన్ని కానీ ఇప్పుడు వెళ్ళను. ఒక్క రోజేగా వీళ్ళు వెళ్ళి వచ్చేస్తారు. ఎంచక్కా మనిద్దరం ఇంట్లో ఉందాం" తేలిగ్గా అంది నీలూ.

"అయ్యో నేనున్నానని మీ ప్లాన్ మార్చుకోవాల్సివచ్చిందా?" నొచ్చుకుంది మేఘ.

"అదేం కాదులెండి. పూజకి స్కూలు పోతుంది. విజిత వాళ్ళ హాస్టల్లో కూడా ఒక్కరోజు పర్మిషన్ దొరకడమే చాలా కష్టం. అందుకని రేపు ఉదయాన్నే వెళ్ళి ఎల్లుండి తెల్లవారుతూనే బయలుదేరి వచ్చేస్తాం. కారుతో పాటు అశోక్ ఇక్కడే ఉంటాడు. మీ ఫ్రెండ్స్ ఇద్దరూ హ్యాపీగా ఎక్కడికంటే అక్కడికి వెళ్ళండి" మేఘతో చెప్పాడు శరత్.

"మాకు కారు అక్కర్లేదు శరత్. మీరే తీసుకెళ్ళండి. మా కాలేజీ రోజుల్లోలాగా బస్సుల్లోనూ, ఆటోల్లోనూ తిరుగుతాం. ఏమంటావ్ నీలూ?"

"మేఘ అమెరికాలో కారుల్లో తిరిగి తిరిగి మన బస్సుల్నీ, ఆటోల్నీ బాగా మిస్సయినట్టుందండీ. వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ మాట్లాడితే ఆటో ఎక్కుదాం, బస్సెక్కుదాం అంటోంది. ఆ ముచ్చట కూడా తీర్చేస్తే సరి" నవ్వింది నీలూ.

"సరే మీకెలా నచ్చితే అలా చెయ్యండి. సాయంకాలం విజితని తీసుకురావడానికి ఏ టైముకి రమ్మంటావు నన్ను?" నీలూని అడిగాడు శరత్.

"మీకు ముఖ్యమైన పనేదో ఉందన్నారుగా. అది చూసుకోండి. అశోక్ తో పాటు నేనూ, మేఘ వెళ్ళి విజితని తీసుకొచ్చేస్తాం" చెప్పింది నీలూ.

అనుకున్న ప్రకారం సాయంకాలం పూజ స్కూలు నుంచి వచ్చాక అందరూ కలిసి విజిత ఉంటున్న హాస్టలుకి వెళ్ళారు.

హాస్టలు మేనేజర్ని కలిసి అడిగితే "ఆదివారం తప్ప మిగతా రోజుల్లో స్టూడెంట్స్ ని కలవడానికి కూడా అనుమతి ఉండదు. వేరే ఊరు నుంచి వచ్చారంటున్నారు కాబట్టి పది నిమిషాలు టైము ఇస్తాం తప్ప సెలవు పెట్టి ఇంటికి తీసుకెళ్ళడం సాధ్యం కాదు" అన్నారు.

ఈ ఒక్కసారికి పంపించమని బతిమాలితే "ఇంటికి పంపాలంటే ప్రిన్సిపాల్ మాత్రమే పర్మిషన్ ఇవ్వగలరు. ఆయన అరగంటలో వస్తారు. విజిటర్స్ రూంలో వెయిట్ చెయ్యండి" అని చెప్పారు.

అక్కడ కూర్చున్నాక బయటికెళదామని మారాం చేసింది పూజ. మేఘని అక్కడే ఉండమని చెప్పి పూజని తీసుకుని కారు దగ్గరికెళ్ళి "టైం పట్టేట్టు ఉంది. కాసేపు ఇద్దరూ బయట తిరగండి. నేను ఫోన్ చేసి పిలుస్తాను" అని అశోక్ కి చెప్పి పూజని అతని దగ్గరే వదిలి తిరిగి హాస్టల్లోకి వెళ్ళింది నీలూ.

చుట్టూ పరిసరాలని గమనిస్తూ కూర్చున్న మేఘకి ఖాళీగా ఉన్న ఆ విజిటర్స్ రూంలో ఒక పక్కగా ఒంటరిగా కూర్చున్న ఆమె కనపడింది. సాదాసీదాగా ఉన్న ఆమె అక్కడ పనిచేసే ఆయానేమో అనుకుంది. కానీ ఆవిడ వాలకం చూస్తే అలవాటైన చోట ఉన్నట్టు లేదు. కుర్చీలో పూర్తి సౌకర్యంగా కూడా కూర్చోలేదు. కుతూహలంగా అనిపించి ఆమెనే గమనిస్తూ కూర్చుంది. చీరచెంగుతో కళ్ళొత్తుకుంటున్న ఆమె ముఖంలోకి పరీక్షగా చూస్తే ఏదో బాధలో ఉన్నట్టనిపించింది. ఓ నిమిషం తటపటాయించి వెళ్ళి ఆవిడ పక్కన కూర్చుని మాట కలిపింది.

"మా బంధువులమ్మాయి ఈ హాస్టల్లోనే చదువుతోంది. ఒక్కరోజు కోసం ఇంటికి తీసుకువెళతామంటే కుదరదంటున్నారు. ఆదివారం తప్ప పిల్లలని కలవనివ్వరట" అంది మేఘ.

అప్పుడే లోపలికి వచ్చిన నీలూ కూడా మేఘ పక్కన కూర్చుంది.

"మా అమ్మాయి అలివేణి ఈ కాలేజీలోనే చదువుతుందమ్మా. అమ్మాయిని చూద్దామని వస్తే క్లాసు మధ్యలో పిలవడం కుదరదని అందాకా ఇక్కడ కూర్చోమన్నారు" చెప్పింది ఆవిడ.

అంత పేదరాల్లా కనిపిస్తున్న ఆవిడ కూతురు లక్షల ఫీజు కట్టి చదివే కాలేజీలో చదువుతుందంటే నీలూ, మేఘ ఆశ్చర్యపోయారు.

"మా అలివేణి పదో తరగతి దాకా మా ఊరు గవర్నమెంటు స్కూల్లోనే చదువుకుంది. మార్కులు బాగా వచ్చాయని ఫీజు లేకుండా కాలేజీలో చేర్చుకున్నారు. సెలవులిచ్చినప్పుడు అమ్మాయే ఇంటికొస్తుంది కానీ నేనెప్పుడూ ఇక్కడికి రాలేదు. ఇదే మొదటిసారి రావడం. నిన్న రాత్రి ఫోనులో ఏడ్చింది. రాత్రంతా నిద్ర పట్టలేదు. ఒక్కసారి అమ్మాయిని చూసి పోదామని మా తమ్ముడిని వెంటపెట్టుకుని వచ్చాను" వివరంగా చెప్పిందావిడ.

"ఇల్లొదిలి హాస్టల్లో ఉండే పిల్లలు అప్పుడప్పుడూ కాస్త డీలా పడటం మామూలే. అంత చక్కగా చదివే అమ్మాయి గురించి మీరేం భయాలు పెట్టుకోనక్కర్లేదు. ధైర్యంగా ఉండండి" అంది మేఘ.

"చిన్నచిన్నవాటికి ఏడ్చే తత్వం కాదు అలివేణిది. వాళ్ళ నాన్న పోయినప్పటి తర్వాత మళ్ళీ నిన్ననే ఏడవడం చూసాను. సరైన ర్యాంకు రాకపోతే డాక్టరు చదువు చదవలేనని భోరున ఏడుస్తుంటే గాభరాగా అనిపించింది" చెప్తుంటే ఆవిడ గొంతు వణికింది.

ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు నీలూ, మేఘలకి.

"అలివేణి వాళ్ళ నాన్న ఆటోడ్రైవరుగా పని చేసేవాడు. ఏడాదిన్నర క్రితం యాక్సిడెంటులో చనిపోయాడు. పదో తరగతిలో మంచి మార్కులు వచ్చాయని ఈ కాలేజీ వాళ్ళు చేర్పించమని అడిగినప్పుడు ఉన్న ఒక్క కూతురినీ ఒంటరిగా ఇంత దూరం పంపటానికి భయపడ్డాను. మనలాంటి పేదవారి ఆరోగ్యం కోసం సహాయపడాలంటే డాక్టరు చదువే చదవాలని, ఇలాంటి పెద్ద కాలేజీలో చదువుకుంటేనే డాక్టరు సీటు తెచ్చుకోవచ్చని అమ్మాయే నాకు నచ్చచెప్పింది. అలాంటి పిల్ల బావురుమనేసరికి తట్టుకోలేకపోయాను" కళ్ళు తుడుచుకుంది ఆవిడ.

నీలూ, మేఘ ఆవిడకి సర్దిచెప్తుండగానే ఆ గదిలోకి ఒక పదహారేళ్ళ అమ్మాయి వచ్చింది. రెండు పొడవాటి జడలతో, కాస్త తక్కువ ఎత్తులో సన్నగా చామనఛాయగా ఉన్న ఆ అమ్మాయి ముఖంలో ఇంతసేపూ ఆవిడ చెప్పిన ధీరత్వం కనిపించి ఆ అమ్మాయే అలివేణి అనిపించింది.

వస్తూనే వాళ్ళ అమ్మని చుట్టేస్తూ "నువ్వెందుకమ్మా కష్టపడి ఇంతదూరం వచ్చావు? మావయ్యతో వచ్చావా? నేను మళ్ళీ వీలు చూసుకుని ఫోను చేసేదాన్నిగా. మొన్న జరిగిన మంత్లీ టెస్టులో మార్కులు బాగా తగ్గేసరికి నాకు సీటు వస్తుందో లేదోనని భయమేసిందమ్మా. ఇప్పటినుంచి ఇంకా ఎక్కువ కష్టపడి చదువుతాను. నువ్వు మాత్రం నా గురించి బెంగపడొద్దు. ఇక్కడ హాస్టల్లో చాలా బాగా చూసుకుంటున్నారు" అంటూ పెద్దరికంగా మాట్లాడుతూ కూతురే తల్లిలా మారి తన కన్నతల్లిని ఊరడిస్తున్న దృశ్యం చూసి నీలూ, మేఘల కళ్ళు చెమర్చాయి.

"అలివేణీ.. నువ్వు చక్కగా చదువుతావని మీ అమ్మగారు చెప్పారు. పరీక్షలన్నాక ఒకోసారి మార్కులు కాస్త అటూ ఇటూ అవ్వడం సహజమే. ఇప్పుడంతా మీకు ప్రాక్టీసు టెస్టులు కదా.. చెయ్యడానికి ఆస్కారం ఉన్న తప్పులన్నీ ఇప్పుడే చేసేస్తే రాబోయే ఎంట్రన్స్ కి మరింత పక్కాగా ప్రిపేర్ అయ్యే అవకాశం ఉంటుంది. అసలు తప్పులే చెయ్యలేదనుకో, ఎక్కడెక్కడ జాగ్రత్త పడాలో మనకి తెలిసిరాదు. గొప్పగా చదువుకోవాలనే తపన ఉండాలే గానీ ఒక్క డాక్టరనే కాదు ఏ రంగంలోనైనా గొప్ప స్థాయికి చేరుకోవచ్చు. నువ్వెప్పుడూ నిరాశ దరి చేరకుండా ఉత్సాహంగా చదువుకోవాలి" ఆ అమ్మాయిని ఉత్తేజపరిచే ప్రయత్నం చేసింది మేఘ.

"మా ఫిజిక్స్ సర్ కూడా తప్పులు చేయడం గురించి ఇదే చెప్పారు. నాకు వేరే ఏమీ వద్దు. నేను ఎలాగైనా డాక్టర్ అయ్యి తీరాల్సిందే!" అంటున్న అలివేణి ముఖంలో ఆమె సంకల్పబలం కనిపించింది.

"ఇప్పుడు ఎలా వస్తున్నాయమ్మా మార్కులు?" అడిగింది నీలూ.

"వన్ ఫిఫ్టీ నుంచి వన్ ఫిఫ్టీ త్రీ, ఫోర్ దాకా వస్తుంటాయండీ. ఈసారి మరీ తక్కువగా వన్ ఫార్టీ సిక్స్ వచ్చాయి" చెప్పింది అలివేణి.

ఆశ్చర్యంతో మేఘ వైపు తిరిగి "ఆ మార్క్స్ వన్ సిక్స్టీకి!" అంది నీలూ.

"నీ పట్టుదల ఇలాగే ఉంటే ఇంకా ఎక్కువ మార్క్స్ కూడా వస్తాయి అలివేణీ.. ఒకవేళ ఎప్పుడన్నా తగ్గినా ఛాలెంజ్ లా తీసుకోవాలే తప్ప డల్ అయిపోకూడదు" నవ్వుతూ చెప్పింది మేఘ.

ఇంతలో ప్రిన్సిపాల్ వచ్చారు రమ్మని బయటనుంచి పిలుపు వచ్చింది. అలివేణికి, వాళ్ళ అమ్మగారికీ చెప్పి ప్రిన్సిపల్ రూంకి వెళ్ళారు నీలూ, మేఘ.

పది నిమిషాలు బతిమాలాక "ఇంకోసారి ఇలా పంపించడం కుదరదు. ఈ ఒక్కసారికీ తీసుకెళ్ళండి. చెప్పిన టైముకి రాకపోతే ఫైన్ కట్టాల్సి ఉంటుంది" అని చెప్పి పర్మిషన్ ఇచ్చాడు ప్రిన్సిపాల్.

'ఇదే మహాప్రసాదం' అనుకుంటూ బయటికొచ్చి ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. అటెండర్ వెళ్ళి పిలవగానే ఉరుకులు పరుగుల మీద వచ్చింది విజిత.

నీలూ దగ్గరిగా వచ్చి గుసగుసగా "మా ప్రిన్సీ పర్మిషన్ ఇచ్చాడా అత్తా?" అని అడిగింది.

నీలూ నవ్వుతూ తల మీద ఒక్కటేసి "వెళ్ళి నీ బ్యాగ్ తెచ్చుకో. ఇదిగో పర్మిషన్ లెటర్" అంటూ చేతిలో ఉన్న కాగితం చూపించింది.

వెలిగిపోతున్న మొహంతో "మొన్న ఫోన్ చేసినప్పుడు అమ్మ చెప్పిందిలే నువ్వొస్తావని. నా బ్యాగ్ రెడీగా ఉంది. నిమిషంలో వచ్చేస్తా ఉండు" అంటూ హాస్టల్లోకి తుర్రుమంది విజిత.

అశోక్ కి ఫోన్ చేసి బయటికి వచ్చేస్తున్నామని చెప్పింది నీలూ.

అప్పుడే హాస్టల్లో బ్రేక్ టైం కూడా అవ్వడంతో అమ్మాయిలంతా కోలాహలంగా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు.

అన్నట్టుగానే నిమిషంలో తిరిగొచ్చిన విజిత పక్కన ఇద్దరు అమ్మాయిలని వెంటబెట్టుకొచ్చి "అత్తా.. జస్ట్ ఫైవ్ మినిట్స్ పనుంది. విజిటర్స్ రూంలోకి వెళదాం" అని అడిగింది.

లోపలకి వెళ్ళాక ఆ ఇద్దరమ్మాయిలని చూపిస్తూ "వీళ్ళు నా ఫ్రెండ్స్ రుచిత, శరణ్య. ఒక్కసారి నీ ఫోన్ ఇస్తే వాళ్ళ పేరెంట్స్ తో మాట్లాడి ఇచ్చేస్తారు. జస్ట్ టూ మినిట్స్. వీళ్ళు మిస్డ్ కాల్ ఇస్తే చాలు. వాళ్ళే కాల్ బ్యాక్ చేస్తారు" అని చెప్పి నీలూ దగ్గర ఫోన్ తీసుకుని వాళ్ళకిచ్చింది.

ఆ అమ్మాయిలు "థాంక్స్ ఆంటీ.. థాంక్యూ" అని మహా సంబరంగా ఫోన్ తీసుకుని పక్కకి వెళ్ళిపోయారు.

"ఇంతకీ ఈ కొత్త ఆంటీ ఎవరు?" మేఘని చూస్తూ అడిగింది విజిత.

"తను నా చిన్నప్పటి ఫ్రెండ్ మేఘ. అమెరికా నుంచి వచ్చింది" పరిచయం చేసింది నీలూ.

"మీరెక్కడుంటారు యూఎస్ లో?" మేఘని అడిగింది విజిత.

"న్యూయార్క్ లో" చెప్పింది మేఘ.

"నా ఫ్రెండ్ ఆకృతి వాళ్ళ పేరెంట్స్ న్యూజెర్సీలో ఉంటారు. మాకు సెలవులిచ్చినప్పుడు వస్తుంటారు" అంది విజిత.

నీలూ ఫోన్ పట్టుకెళ్ళిన వాళ్ళలో ఒకమ్మాయి వచ్చి పిలిస్తే విజిత వెళ్ళింది.

అలివేణి, వాళ్ళమ్మ ఇద్దరూ విజిటర్స్ రూంలోంచి బయటికెళుతూ కనిపిస్తే ఇప్పుడే వస్తానని నీలూతో చెప్పి అటువైపు నడిచింది మేఘ.

అలివేణి వాళ్ళమ్మకి ఏదో చెబుతూ ఇంటికి సాగనంపుతుంటే దూరం నుంచీ చూస్తూ నించుంది.

ఆ అమ్మాయి వెనక్కి హాస్టల్లోకి వెళ్ళబోతుంటే పిలిచి "నువ్వెప్పుడూ నీ వ్యక్తిత్వాన్ని మార్చుకోకు. నీ మనోధైర్యంతో నువ్వు అనుకున్నదేదైనా తప్పకుండా సాధించగలవు. మళ్ళీ ఎప్పుడో అప్పుడు డాక్టర్ అలివేణిగా నిన్ను తప్పకుండా కలుస్తాను. విష్ యూ ఆల్ సక్సెస్!" భుజం తట్టి చెప్పింది మేఘ.

"చాలా థాంక్సండీ మా అమ్మకి కూడా ధైర్యం చెప్పినందుకు. థాంక్యూ సో మచ్!" నిండుగా నవ్వి అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయింది అలివేణి.

నీలూ దగ్గరికొచ్చి "ఆ అమ్మాయిని మర్చిపోగలమా మనం.. ఇంత చిన్న వయసుకి ఎంత పరిణతి సంపాదించిందో.. జనరేషన్ గ్యాప్ అంటే ఇదేనేమో! మనం ఈ వయసుకి జీవితమంటే కనీస అవగాహన కూడా లేకుండా మట్టిబుర్రల్లా ఉన్నాం. అయాం రియల్లీ ఇంప్రెస్డ్ విత్ హర్!" మెచ్చుకోలుగా అంది మేఘ.

నీలూ ఏదో చెప్పబోయేంతలో విజిత పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చేసి "పదండి పదండి.. త్వరగా మా జైలునుంచి బయటపడదాం" అంటూ తొందరపెట్టింది.

అందరూ బయటికొచ్చి కారు ఎక్కగానే పూజ "విజితక్కా.. నీకోసం ఇదిగో ఫైవ్ స్టార్" అంటూ విజిత పక్కన చేరింది.

"మళ్ళీ దానికి చాక్లెట్స్ కొనిచ్చావా అశోక్? పూజకేమో కానీ ముందు నీకు భయం చెప్పాలి" చిరుకోపంగా అంది నీలూ.

"ఈ మధ్య అస్సలు కొనివ్వందే.. ఈ వారంలో ఇదే ఫస్ట్ వదినా.." అశోక్ మాటలకి నీలూతో సహా అందరూ నవ్వారు.

"ఎలా చదువుతున్నావు విజ్జీ.. మార్కులు బాగా వస్తున్నాయా, మంచి ర్యాంక్ వస్తుందా?" విజితని అడిగింది నీలూ.

"ఏదో అలా అలా వస్తున్నాయత్తా.. ర్యాంక్ గురించి ఇప్పటినుంచే టెన్షన్ ఎందుకూ.. ఇంకా టైముందిగా" తేలిగ్గా అంది విజిత.

"హాస్టల్లో భోజనం బాగుంటోందా?"

"అదే గడ్డి కంటిన్యూ చేస్తున్నారు. మార్పేమీ లేదు. మండే ఇడ్లీ, ట్యూస్డే దోసె, అదే సేమ్ ఓల్డ్ టైం టేబుల్.."

"మీ హాస్టల్లో అలివేణి అనే అమ్మాయి తెలుసా నీకు?" అడిగింది నీలూ.

"మా సెక్షన్లో అయితే లేరు. ఎందుకు?"

"నీకోసం ఎదురు చూస్తున్నప్పుడు పరిచయం అయిందిలే. ఆ అమ్మాయికి ఎంసెట్ మోడల్ టెస్టుల్లో వన్ ఫిఫ్టీ పైన వస్తాయట మార్క్స్ తెలుసా.."

"ఓహో.. ఆ అలివేణా! మా కాంపస్ టాపర్స్ లిస్టులో ఉంటుందిలే ఆ అమ్మాయి. నోటీస్ బోర్డులో చూస్తుంటాం. క్రీమ్ సెక్షన్ స్టూడెంట్. మార్కులైతే బానే వస్తాయి కానీ ఆ అమ్మాయి కొంచెం తేడా!"

"తేడా అంటే?"

"అంటే ఏముందీ? ఎవరితోనూ ఎక్కువ మాట్లాడదు. అసలా మొహంలో నవ్వే కనపడదు. ఎవరో పనిష్మెంట్ ఇచ్చినట్టు ఎప్పుడూ మొహం సీరియస్ గా పెట్టుకుని కనిపిస్తుంది. నాకు తెలిసి ఆ అమ్మాయికి ఒక్క ఫ్రెండ్ కూడా ఉండి ఉండరు. ఎంతసేపూ పుస్తకాల పురుగులా చదువే చదువు. బాబోయ్.. అలా రోబోట్ లా ఉంటే తేడా అనక ఇంకేమంటారు? ఆ అమ్మాయి మీతో మాట్లాడిందంటే నమ్మలేని వింతే!" చెప్తూ నవ్వింది విజిత.

కాసేపటికి కారు ఇంటికి చేరింది. పూజ, విజిత కారు దిగుతూనే అరుపులు, కేరింతలతో పరుగు తీసారు.

కారు పార్క్ చేసి ఉదయం ఆరున్నరకల్లా వస్తానని చెప్పి ఇంటికి వెళ్ళాడు అశోక్.

మేఘ, నీలూ నిదానంగా మాట్లాడుకుంటూ మెట్లు ఎక్కుతున్నారు.

"ఇందాకేదో అన్నావే జనరేషన్ గ్యాప్ అనీ.. అప్పుడైనా ఇప్పుడైనా ఈ వయసుకే అన్నీటినీ అర్థం చేసుకోగలిగే పరిణతి, దేన్నైనా సాధించాలనే పట్టుదల కలిగినవాళ్ళు ఉన్నారు. పిరికితనంతో భయపడి పారిపోయేవాళ్ళు, చావుని ఆహ్వానించేవాళ్ళు ఉన్నారు. జీవితం బరువు అనుభవంలోకి రానివాళ్ళు, రావలసిన అవసరం కూడా లేనివాళ్ళు, అన్నీటినీ తేలిగ్గా తీసుకునేవాళ్ళు కూడా ఉన్నారు. ఇప్పుడే చూశావుగా ఈ తరంలో కనిపించిన రెండు విభిన్నధృవాలని. అయినా అప్పుడు మాత్రం మనం రకరకాల వ్యక్తిత్వాలు చూడలేదూ? నీ పట్టుదల మాత్రం ఏం తక్కువ? ఒక్కసారి మాట పడాల్సి వచ్చినందుకు అంత ఆత్మీయ స్నేహితులని కూడా క్షణంలో దూరంగా విసిరి కొట్టలేదూ.. అదీ బలమైన వ్యక్తిత్వమేగా?" అంది నీలూ.

ఆ చివరి మాట వినగానే ఒక్క క్షణం అడుగు తడబడింది మేఘకి.

"హ్మ్.. అప్పటి నా ప్రవర్తన పట్టుదలలో మొండితనమో, ఆత్మాభిమానమో అహంకారమో.. దేన్ని సూచిస్తుందో ఇప్పటికీ స్పష్టంగా తెలీదు నాకు" నీలూ ముఖంలోకి చూస్తూ చెప్పింది మేఘ.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో...)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com